

Tisztelt Sapientia Egyetem!

Egy ilyen jól sikerült, élménydús és programokkal teli terepgyakorlatot nehéz értékelni, és még nehezebb elkezdenni véleményem szerint.

Talán leginkább a Varázslatos iskolabusz című gyereksorozathoz tudnám hasonlítani, a tudományok terén sokszínű utazást, ahol templomokat, kultikus helyeket látogattunk, természeti szépségeket, nagymúltú épületeket csodálhattunk meg. A sorozatban mindig adódik egy kisebb-nagyobb probléma, ahogy nálunk az egyik este egy vihar okozta áramszünet, de ahogy a mesében megtaláltuk a megoldást rá, alkalmazkodtunk és még jobban is éreztük magunkat. A sötétben összeszedtük az egyre inkább összekovácsolódó eltés csapatot, majd egy kincsként felfedezett közös térben, a csíkszeredai kollégium egyik emeletén összegyűlve kezdtünk el játszani, amihez a helyi hallgatók is csatlakoztak még ezzel is emelve a hangulat fényét; játék közben pedig a telefonokat „középredobálva” használtuk lámpaként.

Természetesen a terepgyakorlat fő célja nem a sötétben való játszás volt, hanem minél több ismeret megszerzése. Ami szerintem úgyszintén sikeres volt, megismertük Kolozsvár, Csíkszereda történelmét, amennyire lehetett az időszakében, tanultunk a Medve-tó működéséről, illetve összehasonlíthattuk a két ország tanárképzését egy kerekasztal-beszélgetés során.

A Szent Anna tó látogatásán volt talán az, ami a legjobban egyesíti a természettudományokat; méretei a matematikát, elhelyezkedése, képződése a földtudományt és fizikát, sajnálatos ember általi szennyezése a kémiát, az invazív fajok pedig a biológiát képviselték egy helyszínen.

A kivételesen jó szervezés megalapozta azt, hogy a rendkívül heterogén egymást nem, vagy alig ismerő eltés embertömeg nem csak Erdély és Székelyföld rejtett kincseit, hanem egymást is megismerjük, így a végén egy kifejezetten egységes csapatként térhettünk vissza Budapestre. Mindenki csodálta a helyiek kitartását, és azt a szeretetet, amit éreztek az általuk bemutatott tájak, városok, látnivalók és a látogatók, azaz felénk.

Nekem, akinek Székelyföld nem ismeretlen, azon belül Szováta és környéke, előhozta az út a „régidő” emlékéit, mégis mindenhol, amiről úgy gondoltam, hogy már ismerem, mint a tenyeremet, tudtak újat mutatni, még egy puzzle darabot a helyére rakni, hogy majd egyszer talán teljes lesz a kép.

A számtalan szépség, a hatalmas természet és vendégszeretet, a kitartás, a patikamérlegesen összerakott és szervezett programok tették tökéletessé szerintem ezt a terepgyakorlatot.

Köszönettel:
Varga Dávid Csaba